

Fragment Bliksem

"Waar heb jij nou weer last van." Ik draai me om en zie Tobias op me aflopen. Het liefst loop ik weg, want ik weet dat hij het met een grapje weer gezellig wil maken. Maar daar heb ik geen zin in nu.

"Ik moet naar huis." Weer een snauw.

"Ja, ik weet dat je naar huis moet, dat zei je net ook al. Maar je reageert zo raar." Hij blijft voor me stilstaan en steekt zijn handen in zijn broekzakken.

"Ga naar binnen. Je wordt ziek." Kan ik vandaag nog ophouden met snauwen?

"Ga jij maar mee naar binnen dan praten we erover."

"Nee", zeg ik. "Ik heb andere dingen te doen. Dus jullie hoeven met jullie plannetjes niet op mij te rekenen." En ik begin van hem weg te lopen. Het kan me niet veel schelen wat ze van me vinden. Ik ga niet terug naar binnen.

"Maar," kennelijk laat hij het er vandaag niet bij zitten. "ik vind het ook niet leuk hoor, ik was veel liever naar de schuimparty gegaan."

Ik draai me om en roep terug "Waarom ga je dan mee?" Ik knijp mijn ogen tot spleetjes om hem te kunnen zien in de regen. "Ben je soms bang voor de mening van die anderen? Is dat het?"

Het water begint door mijn jas te komen en er schiet een rilling door me heen. Ook Tobias ziet er verzopen uit. De regen maakt zijn haar steeds platter en ik moet mijn best doen om er niet om te lachen.

Ik haal mijn schouders op. "Mooi, weten we dat ook weer. Ik had niet verwacht dat jij zo'n watje bent." Eigenlijk heb ik helemaal geen om over zoiets onbenulligs ruzie te maken. Maar ik wil Tobias ook laten zien dat ik boos op hem ben. Om te laten zien dat ik het meen draai ik me om en loop weg. Alweer.

"Misschien heb je gelijk." Voor de zoveelste keer draai ik me naar hem om. "Misschien ben ik wel bang ja." Zijn blonde haar ligt nu in slierten op zijn hoofd.

"Laat maar, daar gaat niet meer om" schreeuw ik boven het geluid van de regen uit. Ik heb nooit geweten dat dat zo luid kan zijn. "Ik voel me niet goed, daar gaat het om. Ik wil gewoon naar huis." Ik loop weg en deze keer draai ik me niet om als ik hem wat hoor roepen. Ik wil dat uitgaan niet zo moeilijk hoeft te zijn.

Ik hoor voetstappen achter me en word ineens bij mijn arm gepakt. Ik draai me om, maar ik kijk hem niet aan. Waarom weet ik niet, maar ik gooi mijn hoofd achterover en kijk naar de lucht. Dan word alles donker.